

Når man udlægger et område inde på landjorden ved Smålandshavet, fordi der er marsvin ude i vandet, så siger det jo noget om, hvor tilfældigt man handler. Der er ingen erstatning, ingen offentlig debat, ingen information af borgerne. Tilfældigt kan man læse i en avis, at nu er det og det område udlagt.

Sådan behandler et ordentligt retssamfund ikke sine borgere, og det er derfor, vi har rejst denne debat. Vi mener faktisk, at der er behov for at ændre reglerne og ændre den måde, vi behandler borgerne på.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Hr. Jørn Jespersen kom med et eksempel på, hvad der var forurening og hvad forureningsfrit. Nu skulle grundvandet være 100 pct. rent. 100,00 pct. Det er smukt. Det er en definition, der er til at operere med.

Men den er jo ikke praktisk ladsiggørlig, og vi kan i hvert fald ikke bruge almenvællets begrundelse her, fordi vi her er ude i en sag, hvor alle kyndige specialister siger, at 1/10000 eller 1/100000 promille af et eller andet stof ikke er skadeligt overhovedet for menneskene, men derfor skal vi altså lave så hårde restriktioner for at leve op til nogle ideologiske krav. Så let kommer man altså ikke uden om det problem. Så forsvinder det, og så er vi nødt til at betale noget erstatning. Selvfølgelig, fordi det er et rent ideologisk krav, man stiller op og lægger en række begrænsninger på.

Vi skal være omhyggelige med de penge, vi bruger til miljøet. Det er jo også en ressource. Der er hundredvis, der er tusindvis af giftlossepladser, som det var meget bedre at grave op end at bruge pengene på at få grundvandet så rent, som ambitionen er fra SF. Det er det, der gør det vanskeligt. Det er ikke bare sort/hvidt, i hvert fald ikke for nogle af os, så der er behov for at blive klogere på det her område.

Om habitatsområderne vil jeg gerne sige til hr. Martin Glerup, at der var jo ikke kun én fejl, men der var mange fejl. Og det, at man rettede fejlene, ændrede ikke udpegningen. Når Odense Å ikke havde nogen oddere længere, så skulle Odense Å altså stadig væk være en del af habitatsområdet – det eneste sted, hvor der var et friluftsliv, hvor man f.eks. kunne sejle i kano og kajak. Jamen så bliver der på den måde lagt restriktioner på det, og det er det, der er problemet. Man kan nok rette fejl, når man får det at vide. Man gør ikke noget andet i stedet.

Jeg vil godt spørge hr. Martin Glerup: Var det ikke noget at komme med de frivillige ordninger i stedet for? Lad sådan noget komme i udbud og sige: Hvem har lyst til at komme? Hvem kan tilbyde strandenge? Hvem kan tilbyde de og de skovtyper? Hvem kan tilbyde at beskytte de og de fisketyper? Så ville vi være kommet langt.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Hr. Aage Brusgaard rejser spørgsmålet, om jeg var blevet fejl citeret i Landsbladet. Det er jeg ikke. Det, jeg har sagt til Landsbladet, vil jeg gerne stå ved. Der står klart, at det at gå fra 1 m-bræmme til 2 m-bræmme erstatningsfrit anser jeg for at være at sammenligne med en ekspropriation og dermed erstatningsberettiget. Det har jeg talt for dengang, det foregik i Folketinget. Da var jeg ikke medlem af Folketinget, og derfor kunne jeg sådan set ikke gøre det med så stor vægt, som jeg måske kan i dag. Jeg har fastholdt, at den holdning har jeg til den sag. Det er min retsopfattelse, at sådan er det, og det agter jeg sådan set at blive ved med, når vi får lignende sager.

Min holdning er, at den omstændighed, at man kan tage 1 m-bræmme ved åerne erstatningsfrit, jo ikke nødvendigvis indebærer, at man også kan tage 2 m eller 3 m eller 4 m. Hvor når stopper det? Det er klart min opfattelse, at der ikke er mange penge i den sag for den enkelte landmand, men der er nogle principper, og jeg synes, at Folketinget har overtrådt grænsen for, hvad man bør gøre i den forbindelse, men det er jo ikke den sag, vi har på her i dag. Det er kun principperne.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Hr. Langkilde er meget optaget af det frivillige og af at motivere. Jeg deler fuldstændig den interesse, og hvis hr. Langkilde studerer mange af de forslag, der kommer fra SF, vil han opdage, at vi har en lang række forslag, som satser på at motivere virksomheder, producenter, forbrugere, organisationer og det offentlige til på frivillig vis at gå ind og løse mange af miljøproblemerne. Når det kan lade sig gøre, synes vi klart, det er at foretrække, både fordi det er mest effektivt, og fordi det er den behageligste måde at gøre det på.

Det, der bare undrer os, er, at når vi ved mangfoldige lejligheder foreslår ting, som i vir-